

Sbírka soudních rozhodnutí

ROZSUDEK SOUDNÍHO DVORA (pátého senátu)

9. listopadu 2017*

„Řízení o předběžné otázce – Celní unie – Nařízení (EHS) č. 2913/92 – Celní kodex Společenství – Zboží, které není zbožím Společenství – Celní režim vnějšího tranzitu Společenství – Odnětí zboží, které podléhá dovoznímu clu, celnímu dohledu – Určení celní hodnoty – Článek 29 odst. 1 – Podmínky pro uplatnění metody hodnoty transakce – Články 30 a 31 – Výběr metody určení celní hodnoty – Povinnost celních orgánů odůvodnit zvolenou metodu“

Ve věci C-46/16,

jejímž předmětem je žádost o rozhodnutí o předběžné otázce na základě článku 267 SFEU, podaná rozhodnutím Augstākā tiesa (Nejvyšší soud, Lotyšsko) ze dne 21. ledna 2016, došlým Soudnímu dvoru dne 27. ledna 2016, v řízení

Valsts ieņēmumu dienests

proti

„LS Customs Services“ SIA,

SOUDNÍ DVŮR (pátý senát),

ve složení J. L. da Cruz Vilaça, předseda senátu, E. Levits, A. Borg Barthet (zpravodaj), M. Berger, a F. Biltgen, soudci,

generální advokátka: J. Kokott,

vedoucí soudní kanceláře: A. Calot Escobar,

s přihlédnutím k písemné části řízení,

s ohledem na vyjádření předložená:

- za „LS Customs Services“ SIA D. Plotovsem, jako zmocněncem,
- za lotyšskou vládu I. Kucina a A. Bogdanovou, jakož i I. Kalniņšem, jako zmocněnci,
- za Evropskou komisi A. Saukem a L. Grønfeltdt, jako zmocněnci,

po vyslechnutí stanoviska generálního advokáta na jednání konaném dne 30. března 2017,

vydává tento

* Jednací jazyk: lotyština.

Rozsudek

- 1 Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce se týká výkladu čl. 29 odst. 1, jakož i článků 30 a 31 nařízení Rady (EHS) č. 2913/92 ze dne 12. října 1992, kterým se vydává celní kodex Společenství (Úř. věst. 1992, L 302, s. 1; Zvl. vyd. 02/04, s. 307), ve znění nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 955/1999 ze dne 13. dubna 1999 (Úř. věst. 1999, L 119, s. 1) (dále jen „celní kodex“).
- 2 Tato žádost byla předložena v rámci sporu mezi společnostmi „LS Customs Services“ SIA (dále jen „LSCS“) a Valsts ieņēmumu dienests (vnitrostátní daňová správa, Lotyšsko), který se týká metody použitelné pro určení celní hodnoty zboží, které bylo protiprávně odňato celnímu dohledu, když se nacházelo v tranzitu na celním území Evropské unie.

Právní rámec

Celní kodex

- 3 Článek 6 odst. 3 celního kodexu stanoví:

„Písemná rozhodnutí celních orgánů, jimiž se žádosti zamítají nebo která jsou v neprospěch osob, jimž jsou určena, musí obsahovat odůvodnění. Dále musí obsahovat poučení o právu na odvolání podle článku 243.“

- 4 Článek 14 celního kodexu stanoví:

„Pro účely používání celních předpisů musí každá osoba, která se přímo nebo nepřímo podílí na dotyčných operacích za účelem obchodu se zbožím, poskytnout celním orgánům na jejich žádost a v případně stanovených lhůtách všechny doklady a informace bez ohledu na použitý nosič údajů a veškerou potřebnou pomoc.“

- 5 Podle čl. 29 odst. 1 celního kodexu platí:

„Celní hodnotou dováženého zboží je hodnota transakce, to je cena, která byla nebo má být skutečně zaplacená za zboží prodané pro vývoz na celní území Společenství, případně upravená podle článků 32 a 33, jestliže

- a) nejsou stanovena žádná omezení, pokud jde o převod zboží nebo jeho použití kupujícím, s výjimkou omezení, která
 - jsou uložena nebo vyžadována právem nebo veřejnými orgány ve Společenství,
 - omezují zeměpisnou oblast, v níž může být zboží přeprodáno, [nebo]
 - neovlivňují podstatně hodnotu zboží;
- b) prodej nebo cena nejsou podrobeny podmínkám nebo plněním, jejichž hodnotu nelze určit ve vztahu ke zboží, které je hodnoceno;
- c) žádná část výtěžku jakéhokoliv dalšího prodeje, převodu nebo použití zboží kupujícím nepřipadne přímo ani nepřímo prodávajícímu, kromě případů, kdy lze provést přiměřenou úpravu podle článku 32 a

d) kupující a prodávající nejsou ve spojení nebo, jsou-li kupující a prodávající ve spojení, je hodnota transakce přijatelná pro celní účely podle odstavce 2.“

6 Článek 30 celního kodexu stanoví:

„1 Nemůže-li být celní hodnota určena podle článku 29, určí se postupně podle odst. 2 písm. a), b), c) a d), a to podle prvního z těchto písmen, podle něhož ji lze určit, s tím, že pořadí použití písmen c) a d) lze na žádost deklaranta obrátit; pouze tehdy, nelze-li celní hodnotu určit podle určitého písmene, lze použít dalšího písmene v pořadí podle tohoto odstavce.

2. Celní hodnotou určenou podle tohoto článku je

- a) hodnota transakce u stejného zboží prodáváného pro vývoz na celní území Společenství a vyváženého ve stejnou dobu nebo přibližně ve stejnou dobu jako zboží, které je hodnoceno;
- b) hodnota transakce u podobného zboží prodáváného pro vývoz do Společenství a vyváženého ve stejnou dobu nebo přibližně ve stejnou dobu jako zboží, které je hodnoceno;
- c) hodnota založená na jednotkové ceně, za kterou se dovážené zboží nebo stejné nebo podobné zboží prodává ve Společenství v největším úhrnném množství osobám, které nejsou ve spojení s prodávajícími;
- d) hodnota vypočtená jako součet
 - nákladů na materiál a výrobu nebo jiné zpracování, které jsou vynaloženy na produkci dováženého zboží, nebo hodnoty těchto položek;
 - částky pro zisk a všeobecné výdaje ve výši, kterou producenti v zemi vývozu obvykle zahrnují do prodeje zboží téže povahy nebo téhož druhu jako hodnocené zboží určené k vývozu do Společenství,
 - nákladů na všechny položky uvedené v čl. 32 odst. 1 písm. e) nebo jejich hodnoty.

[...]“

7 Článek 31 celního kodexu stanoví:

„1. Nemůže-li být celní hodnota dováženého zboží určena podle článků 29 nebo 30, určí se na základě údajů dostupných ve Společenství s použitím vhodných prostředků slučitelných se zásadami a obecnými ustanoveními

- dohody o provádění článku VII Všeobecné dohody o clech a obchodu z roku 1994,
- článku VII Všeobecné dohody o clech a obchodu z roku 1994 [a]
- této kapitoly.

2. Celní hodnota podle odstavce 1 se nezakládá na:

- a) prodejní ceně ve Společenství zboží produkovaného ve Společenství;
- b) postupu, který stanoví přijímání vyšší ze dvou možných hodnot pro celní účely;
- c) ceně zboží na domácím trhu v zemi vývozu;

- d) produkčních nákladech jiných než vypočtených hodnotách, které byly určeny pro stejné nebo podobné zboží v souladu s čl. 30 odst. 2 písm. d);
- e) ceně zboží pro vývoz do země, která netvoří součást celního území Společenství;
- f) minimálních celních hodnotách nebo
- g) libovolných nebo fiktivních hodnotách.“

8 Podle čl. 91 odst. 1 celního kodexu platí:

„Režim vnějšího tranzitu umožňuje přepravu mezi dvěma místy v rámci celního území Společenství:

- a) zboží, které není zbožím Společenství, aniž by toto zboží podléhalo dovozním clům a dalším poplatkům nebo obchodněpolitickým opatřením;

[...]“

9 Článek 96 celního kodexu stanoví:

„1. Hlavním povinným je držitel režimu vnějšího tranzitu Společenství. Je povinen:

- a) předložit zboží ve stanovené lhůtě celnímu úřadu určení v nezměněném stavu a dodržet přitom opatření přijatá celními orgány ke ztotožnění zboží;
- b) dodržovat předpisy vztahující se na tranzitní režim Společenství.

2. Aniž jsou dotčeny povinnosti hlavního povinného podle odstavce 1, je dopravce nebo příjemce zboží, který zboží přijal a je si vědom, že [se toto] zboží nachází v tranzitním režimu Společenství, rovněž povinen předložit zboží ve stanovené lhůtě celnímu úřadu určení v nezměněném stavu a dodržet přitom opatření přijatá celními orgány ke ztotožnění zboží.“

10 Článek 192 odst. 1 celního kodexu uvádí:

„Stanoví-li celní předpisy povinné poskytnutí jistoty, vyměří celní orgány, s výhradou zvláštních ustanovení pro tranzitní režim přijatých postupem projednávání ve výboru, tuto jistotu ve výši, která se rovná:

- přesné výši daného celního dluhu nebo dluhů, jestliže lze tuto výši bezpečně určit v době, kdy je jistota požadována,
- celními orgány odhadnuté nejvyšší možné výši daného celního dluhu nebo dluhů, které vznikly nebo by mohly vzniknout, v ostatních případech.

[...]“

11 Článek 203 odst. 1 a 3 celního kodexu stanoví:

„1. Celní dluh při dovozu zboží vzniká

- odnětím zboží podléhajícího dovoznímu clu celnímu dohledu.

[...]

3. Dlužníky jsou:

- osoba, která zboží odňala celnímu dohledu,
- každá osoba, která se tohoto odnětí zúčastnila a byla nebo měla si být vědoma, že zboží je odnímáno celnímu dohledu,
- každá osoba, která získala nebo držela dotyčné zboží a v okamžiku získání nebo přijetí zboží si byla nebo měla být vědoma, že zboží bylo odňato celnímu dohledu,
- případně také osoba, která má plnit povinnosti vyplývající z dočasného uskladnění zboží nebo z použití celního režimu, do kterého bylo zboží propuštěno.“

12 Článek 221 odst. 1 celního kodexu stanoví:

„Jakmile je částka cla zaúčtována, musí být odpovídajícím postupem sdělena dlužníkovi.“

Prováděcí nařízení

13 Článek 147 odst. 1 nařízení Komise (EHS) č. 2454/93 ze dne 2. července 1993, kterým se provádí nařízení č. 2913/92 (Úř. věst. 1993, L 253, s. 1 a oprava Úř. věst. 1994, L 268, s. 32; Zvl. vyd. 02/06, s. 3), ve znění nařízení Komise (ES) č. 1762/95 ze dne 19. července 1995 (Úř. věst. 1995, L 171, s. 8) (dále jen „prováděcí nařízení“) stanoví:

„Pro účely článku 29 [celního] kodexu se skutečnost, že prodávané zboží je v celním prohlášení navrženo na propuštění do volného oběhu, považuje za důkaz prokazující, že bylo prodáno na vývoz na celní území Společenství. V případě dalších prodejů před určením celní hodnoty zboží to platí pouze pro poslední prodej, na jehož základě zboží vstoupilo na celní území Společenství, anebo pro prodej zboží na celním území Společenství před jeho propuštěním do volného oběhu.

Při uvádění ceny týkající se prodeje předcházejícího posledního prodeji, na jehož základě zboží vstoupilo na celní území Společenství, musí být celním orgánům uspokojivě prokázáno, že bylo toto zboží prodáno pro účely vývozu na uvedené území.

[...]“

14 Článek 150 prováděcího nařízení stanoví:

„1. Pro účely čl. 30 odst. 2 písm. a) [celního] kodexu (hodnota transakce u stejného zboží) se celní hodnota určuje na základě hodnoty transakce u stejného zboží prodávaného pro vývoz na stejné obchodní úrovni v zásadě stejném množství jako hodnocené zboží. Neexistují-li takové prodeje, použije se hodnota transakce u podobného zboží prodávaného na jiné obchodní úrovni a/nebo v jiném množství, upravená s ohledem na rozdíly vyplývající z obchodní úrovně a/nebo z množství, pokud lze tyto opravy bez ohledu na to, zda vedou ke zvýšení nebo snížení hodnoty transakce, provést na základě předložených skutečností, které jasně prokazují správnost a přesnost úpravy.

[...]

4. Pro účely tohoto článku se hodnota transakce u zboží, které vyrobila jiná osoba, použije pouze v případě, že nelze určit podle odstavce 1 hodnotu transakce u stejného zboží, které vyrobila táž osoba, která vyrobila hodnocené zboží.

[...]“

15 Článek 151 prováděcího nařízení má následující znění:

„1. Pro účely čl. 30 odst. 2 písm. b) [celního] kodexu (hodnota transakce u podobného zboží) se celní hodnota určuje na základě hodnoty transakce u podobného zboží prodávaného pro vývoz na stejné obchodní úrovni v zásadě stejném množství jako hodnocené zboží. Neexistují-li takové prodeje, použije se hodnota transakce u podobného zboží prodávaného na jiné obchodní úrovni a/nebo v jiném množství, upravená s ohledem na rozdíly vyplývající z obchodní úrovně a/nebo z množství, pokud lze tyto opravy bez ohledu na to, zda vedou ke zvýšení nebo snížení hodnoty transakce, provést na základě předložených skutečností, které jasně prokazují správnost a přesnost úpravy.

[...]

3. Jestliže podle tohoto článku určí více než jedna hodnota transakce u podobného zboží, použije se k určení celní hodnoty dováženého zboží nejnižší z těchto hodnot.

[...]

5. „Hodnotou transakce dováženého podobného zboží“ pro účely tohoto článku se rozumí celní hodnota, která již byla určena podle článku 29 kodexu a která obsahuje úpravy podle odstavců 1 písm. b) a 2 tohoto článku.“

16 Podle čl. 153 odst. 1 prováděcího nařízení:

„Pro účely čl. 30 odst. 2 písm. d) [celního] kodexu (vypočtená hodnota) nesmí celní orgány vyžadovat od osoby, která není usazena ve Společenství, ani ji zavazovat k tomu, aby pro určování vypočtené hodnoty předkládala k prověření účty nebo jiné podklady nebo k nim umožňovala přístup. Údaje, které poskytl producent zboží za účelem určení celní hodnoty podle tohoto článku, však mohou celní orgány členského státu se souhlasem producenta ověřit v zemi, která není členem Společenství, jestliže o tom tyto orgány uvědomí orgány dané země s dostatečným předstihem a zmíněné orgány se šetřením souhlasí.“

Spor v původním řízení a předběžné otázky

17 Dne 2. června 2011 podala LSCS jako hlavní povinný v místě celní kontroly nacházejícím se v Lotyšsku celní prohlášení týkající se přepravy zboží v režimu tranzitu z Číny do Ruska přes území Unie.

18 Vzhledem k tomu, že neexistoval důkaz o ukončení tranzitu, vnitrostátní daňová správa původním rozhodnutím ze dne 12. září 2011 a konečným rozhodnutím ze dne 8. listopadu 2011 (dále jen „sporné rozhodnutí“) uložila LSCS povinnost zaplatit clo, antidumpingové clo a daň z přidané hodnoty za dotčené zboží.

19 Pro účely výpočtu celní hodnoty tohoto zboží uvedená daňová správa použila metodu hodnocení stanovenou v článku 31 celního kodexu, přičemž vycházela z údajů dostupných v Unii.

20 Vnitrostátní daňová správa měla totiž za to, že uvedené zboží bylo prodáno pro účely vývozu do Ruska, a v důsledku toho se článek 29 celního kodexu neuplatní. Kromě toho se domnívala, že nedisponuje informacemi, které by jí umožnily použít metod hodnocení stanovených v čl. 30 odst. 2 písm. a) až d) celního kodexu.

21 Společnost LSCS podala žalobu na neplatnost sporného rozhodnutí k administrativě rajona tiesa (okresní správní soud, Lotyšsko), který dne 23. srpna 2012 rozhodl, že toto rozhodnutí nebylo právně dostačujícím způsobem odůvodněno.

- 22 Administratīvā apgabaltiesa (krajský správní soud, Lotyšsko) v rámci řízení o odvolání tento rozsudek potvrdil rozsudkem ze dne 10. června 2014. Měl zejména za to, že původní rozhodnutí ze dne 12. září 2011 a sporné rozhodnutí neuváděla, na základě jakých informací byla vypočítána celní hodnota, jakož i důvod, proč nebylo možné získat informace umožňující uplatnit jinou metodu než metodu uvedenou v článku 31 celního kodexu, což bránilo LSCS v plném uplatňování jejich práv v rámci správního opravného prostředku a opravného prostředku u soudu, které podala.
- 23 Vnitrostátní daňová správa podala kasační opravný prostředek proti tomuto rozsudku k Augstākā tiesa (Nejvyšší soud, Lotyšsko), který se domníval, že vyřešení sporu v původním řízení závisí na výkladu unijního práva.
- 24 Za těchto podmínek se Augstākā tiesa (Nejvyšší soud, Lotyšsko) rozhodl přerušit řízení a položit Soudnímu dvoru následující předběžné otázky:

- „1) Má být čl. 29 odst. 1 [celního kodexu] vykládán v tom smyslu, že metoda stanovená v uvedeném článku se použije i tehdy, když k dovozu zboží a jeho propuštění do volného oběhu na celním území Společenství došlo v důsledku protiprávního odnětí zboží celnímu dohledu během tranzitu, přičemž jde o zboží, které podléhá dovoznímu clu, a tedy nebylo prodáno k vývozu na celní území Společenství, ale k vývozu mimo toto celní území?
- 2) Má být výraz ‚postupně‘ uvedený v článku 30 odst. 1 [celního kodexu], v souvislosti s právem na řádnou správu zakotveným v článku 41 Listiny základních práv Evropské unie, a se zásadou povinnosti odůvodnění správních aktů, vykládán v tom smyslu, že k učinění závěru, že se použije metoda uvedená v článku 31, musí celní správa v každém správním aktu odůvodnit, proč za daných okolností nelze použít metody určení celní hodnoty zboží stanovené v člancích 29 a 30 [celního kodexu]?
- 3) Stačí k odmítnutí použít metodu podle čl. 30 odst. 2 písm. a) celního kodexu, aby celní správa uvedla, že nemá k dispozici náležitě informace, nebo si musí celní správa vyžádat takové informace od producenta?
- 4) Musí celní správa odůvodnit nepoužití metod čl. 30 odst. 2 písm. c) a d) celního kodexu, když určí cenu podobného zboží podle podmínek uvedených v čl. 151 odst. 3 [prováděcího nařízení]?
- 5) Musí rozhodnutí celní správy obsahovat vyčerpávající odůvodnění ohledně existence informací dostupných ve Společenství ve smyslu článku 31 celního kodexu, nebo může celní správa toto odůvodnění uvést později v [soudním] řízení, kdy předloží podrobnější důkazy?“

K předběžným otázkám

K první otázce

- 25 Podstatou první otázky předkládajícího soudu je, zda článek 29 celního kodexu musí být vykládán v tom smyslu, že metoda určení celní hodnoty stanovená v tomto ustanovení se použije na zboží prodávané pro vývoz do třetího státu, které bylo odňato celnímu dohledu, přestože spadá do režimu vnějšího tranzitu.
- 26 Podle znění tohoto článku je „celní hodnotou dováženého zboží hodnota transakce, to je cena, která byla nebo má být skutečně zaplacená za zboží prodané pro vývoz na celní území Společenství“.

- 27 Ze znění tohoto ustanovení, zejména z výrazu „prodané pro vývoz na celní území Společenství“, vyplývá, že hodnota transakce musí odpovídat ceně za vývoz do Unie. V době prodeje je tedy třeba prokázat, že zboží pocházející ze třetích států bude směřovat na celní území Unie (v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 6. června 1990, Unifert, C-11/89, EU:C:1990:237, bod 11, a ze dne 28. února 2008, Carboni e derivati, C-263/06, EU:C:2008:128, bod 28).
- 28 Tento výklad podporuje čl. 147 odst. 1 druhý pododstavec prováděcího nařízení, který se týká dalších prodejů, ze kterého vyplývá, že jen cena týkající se zboží určeného pro území Unie může být použita pro určení celní hodnoty stanovené v článku 29 celního kodexu.
- 29 Dále by bylo v rozporu s cílem unijní právní úpravy týkající se celní hodnoty, kdyby prodejní cena pro vývoz do třetího státu byla uznána jako hodnota transakce ve smyslu článku 29 celního kodexu.
- 30 Celní hodnota totiž musí odrážet skutečnou hospodářskou hodnotu dováženého zboží (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 12. prosince 2013, Christodoulou a další, C-116/12, EU:C:2013:825, bod 40, jakož i citovaná judikatura).
- 31 Přitom jak uvedla generální advokátka v bodě 46 svého stanoviska, cena zboží v dané celní zóně odpovídá situaci na trhu v této zóně. V důsledku toho cena zboží na vývoz do třetího státu nezbytně neodpovídá ceně, která byla stanovena pro vývoz téhož zboží na celní území Unie.
- 32 Právě z tohoto důvodu čl. 31 odst. 2 písm. c) a e) celního kodexu stanoví, že celní hodnota určená na základě článku 31 tohoto kodexu se nezakládá na ceně zboží na domácím trhu v zemi vývozu ani na ceně zboží pro vývoz do země, která netvoří součást celního území Unie.
- 33 Za těchto podmínek cena odpovídající prodeji zboží určeného do třetího státu, když bylo odňato celnímu dohledu v průběhu jeho tranzitu celním územím Unie, neodráží skutečnou hospodářskou hodnotu zboží.
- 34 Je třeba doplnit, že za takových okolností, jako jsou okolnosti sporu v původním řízení, se hlavní povinný nemůže dovolávat ochrany legitimního očekávání tím, že uvede, že mohl legitimně očekávat, že výše celního dluhu odpovídá výši jistoty, která byla poskytnuta při propuštění zboží do režimu vnějšího tranzitu.
- 35 V tomto ohledu je totiž třeba připomenout, že pouze hospodářský subjekt, u kterého vnitrostátní orgán vyvolal podložené naděje poskytnutím konkrétních, nepodmíněných a shodujících se ujištění z oprávněných a spolehlivých zdrojů má právo dovolávat se zásady ochrany legitimního očekávání (v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 10. prosince 2015, Veloserviss, C-427/14, EU:C:2015:803, bod 39, a ze dne 14. června 2016, Marchiani v. Parlament, C-566/14 P, EU:C:2016:437, bod 77).
- 36 Přitom jak uvedla generální advokátka v bodech 60 až 64 svého stanoviska, přijetí částky jistoty celními orgány v rozsahu, v němž nemá žádný vliv na částku budoucího celního dluhu, nelze ztotožňovat s takovými ujištěními.
- 37 S ohledem na výše uvedené úvahy je třeba odpovědět na první položenou otázku, že čl. 29 odst. 1 celního kodexu musí být vykládán v tom smyslu, že metoda určení celní hodnoty stanovená v tomto ustanovení se nepoužije na zboží, které nebylo prodáno na vývoz do Unie.

Ke druhé a páté otázce

- 38 Podstatou druhé a páté otázky předkládajícího soudu, na které je třeba odpovědět společně, je, zda článek 31 celního kodexu musí být vykládán v tom smyslu, že jsou celní orgány povinny uvést v jejich rozhodnutí, kterým se stanoví výše dlužného dovozního cla, důvody, které je vedly k odmítnutí metod

určení celní hodnoty stanovených v člancích 29 a 30 tohoto kodexu, před tím, než mohou přijmout závěr o použití metody stanovené v článku 31 tohoto kodexu, jakož i údaje dostupné v Unii, na základě kterých vypočítaly celní hodnotu dotčeného zboží.

- 39 Úvodem je třeba zdůraznit, že právo na řádnou správu, jelikož odráží obecnou zásadu práva Unie, sebou nese požadavky, které musí členské státy při uplatňování unijního práva dodržovat (obdobně viz rozsudek ze dne 8. května 2014, N., C-604/12, EU:C:2014:302, body 49 a 50).
- 40 Mezi těmito požadavky má mimořádný význam povinnost uvést odůvodnění rozhodnutí přijímaných vnitrostátními orgány, jelikož jejich adresátům umožňuje hájit jejich práva za co nejpríznivějších podmínek a rozhodnout se s plnou znalostí věci, zda je účelné podat proti takovým rozhodnutím žalobu. Je rovněž nezbytná k tomu, aby byly soudy plně schopny provést přezkum legality uvedených rozhodnutí (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 15. října 1987, Heylens a další, 222/86, EU:C:1987:442, bod 15).
- 41 Pokud jde obzvláště o rozhodnutí přijatá celními orgány, čl. 6 odst. 3 celního kodexu připomíná povinnost uvést odůvodnění, která přísluší těmto orgánům, když přijímají písemná rozhodnutí, která jsou v neprospěch osob, jimž jsou určena.
- 42 Dále v souladu s čl. 221 odst. 1 celního kodexu musí sdělení částky cla zajistit adekvátní informovanost osoby povinné k zaplacení cla a této osobě umožnit zajistit si obhajobu svých práv s úplnou znalostí okolností případu (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 23. února 2006, Molenbergatie, C-201/04, EU:C:2006:136, bod 54).
- 43 Je třeba konečně uvést, že podle ustálené judikatury mezi metodami určení celní hodnoty stanovenými v člancích 29 až 31 celního kodexu existuje vztah subsidiarity. Totiž pouze v případě, že celní hodnotu nelze určit na základě dané metody, použije se metoda, které po ní v rámci pořadí stanoveného těmito ustanoveními bezprostředně následuje (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 12. prosince 2013, Christodoulou a další, C-116/12, EU:C:2013:825, bod 43).
- 44 Za těchto podmínek povinnost uvést odůvodnění, která je uložena celním orgánům v rámci provádění uvedených ustanovení, musí zaprvé umožňovat jasným a jednoznačným způsobem uvést důvody, které celní orgány vedly k odmítnutí jedné nebo několika metod určení celní hodnoty.
- 45 Zadruhé tato povinnost sebou nese, že uvedené orgány jsou povinny v jejich rozhodnutích stanovících výši dlužného dovozního cla uvést údaje, na základě kterých byla vypočtena celní hodnota zboží, jednak aby se adresátovi rozhodnutí o této hodnotě umožnilo hájit jeho práva za co nejpríznivějších podmínek a rozhodnout se s plnou znalostí věci, zda je účelné podat proti takovému rozhodnutí žalobu, a jednak aby byly soudy plně schopny provést přezkum legality uvedeného rozhodnutí.
- 46 Je třeba doplnit, jak to učinila generální advokátka v bodě 85 svého stanoviska, že je věcí členských států, aby v rámci procesní autonomie upravily následky porušení povinnosti odůvodnění ze strany celních orgánů a stanovily, zda a do jaké míry lze takové porušení napravit během soudního řízení, s výhradou dodržení zásad rovnocennosti a efektivity (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 3. července 2008, Komise v. Irsko, C-215/06, EU:C:2008:380, bod 57).
- 47 S ohledem na výše uvedené úvahy je třeba odpovědět na druhou a pátou položenou otázku, že článek 31 celního kodexu, ve spojení s čl. 6 odst. 3 tohoto kodexu, musí být vykládán v tom smyslu, že jsou celní orgány povinny uvést v jejich rozhodnutí, kterým se stanoví výše dlužného dovozního cla, důvody, které je vedly k odmítnutí metod určení celní hodnoty stanovených v člancích 29 a 30 tohoto kodexu, před tím, než mohou přijmout závěr o použití metody stanovené v článku 31 tohoto kodexu, jakož i údaje, na základě kterých vypočítaly celní hodnotu zboží, a to aby dotčené osobě umožnily posoudit opodstatněnost a rozhodnout se s plnou znalostí věci, zda je účelné podat proti takovému

rozhodnutí žalobu. Je věcí členských států, aby v rámci procesní autonomie upravily následky porušení povinnosti odůvodnění ze strany celních orgánů a stanovily, zda a do jaké míry lze takové porušení napravit během soudního řízení, s výhradou dodržení zásad rovnocennosti a efektivity.

K třetí otázce

- 48 Podstatou třetí otázky předkládajícího soudu je, zda čl. 30 odst. 2 písm. a) celního kodexu musí být vykládán v tom smyslu, že předtím, než je možné odmítnout použití metody určení celní hodnoty uvedené v tomto ustanovení, je příslušný orgán povinný požádat výrobce o poskytnutí informací potřebných k použití této metody, nebo stačí, že tento orgán uvede, že nemá k dispozici tyto informace.
- 49 Podle čl. 30 odst. 2 písm. a) celního kodexu se celní hodnota určí na základě hodnoty transakce u stejného zboží prodávaného pro vývoz do Unie a vyváženého ve stejnou dobu nebo přibližně ve stejnou dobu jako zboží, které je hodnoceno. Článek 150 odst. 4 prováděcího nařízení v tomto ohledu upřesňuje, že se hodnota transakce u zboží, které vyrobila jiná osoba, použije pouze v případě, že nelze určit hodnotu transakce u totožného zboží, které vyrobila táž osoba, která vyrobila hodnocené zboží.
- 50 Použití metody definované v čl. 30 odst. 2 písm. a) celního kodexu v důsledku toho vyžaduje zaprvé znát hodnotu transakce u stejného zboží vyrobeného stejnou osobou a prodávaného na vývoz do Unie více méně současně.
- 51 V této souvislosti je třeba připomenout, že v souladu s tím, co uvádí čl. 30 odst. 1 celního kodexu, jen pokud nemůže být celní hodnota určena podle čl. 30 odst. 2 písm. a) tohoto kodexu, je možné použít čl. 30 odst. 2 písm. b) tohoto kodexu.
- 52 S ohledem na tento vztah subsidiarity, který existuje mezi různými metodami určení celní hodnoty uvedenými v čl. 30 odst. 2 celního kodexu, celní orgány musí vykazat řádnou péči při provádění každé z metod, které jsou postupně uvedené v tomto ustanovení, před tím, než mohou přijmout závěr o její nepoužitelnosti.
- 53 Za tímto účelem uvedené orgány mohou v souladu s článkem 14 celního kodexu požádat každou osobu, která se přímo nebo nepřímo podílí na dotyčných operacích, aby jim sdělila informace.
- 54 Nicméně ani celní kodex ani prováděcí nařízení neukládají celním orgánům povinnost obrátit se na výrobce dotčeného zboží, aby obdržely údaje nezbytné pro použití metody zakládající se na hodnotě transakce u stejného zboží stanovené v čl. 30 odst. 2 písm. a) tohoto kodexu.
- 55 V důsledku toho uvedeným orgánům přísluší posoudit v závislosti na okolnostech každého případu a s ohledem na jejich povinnost řádné péče připomenutou v bodě 52 tohoto rozsudku, zda je relevantní obrátit se přímo na výrobce dotčeného zboží, aby získaly informace nezbytné pro použití metody určení celní hodnoty stanovené v čl. 30 odst. 2 písm. a) celního kodexu.
- 56 Naopak s ohledem na tuto povinnost řádné péče, která jim přísluší při provádění tohoto ustanovení, jsou celní orgány povinny konzultovat všechny zdroje informací a databáze údajů, které mají k dispozici. Je dále vhodné umožnit dotčené osobě jim sdělit všechny informace, kterými může disponovat a které mohou přispět k určení celní hodnoty zboží na základě tohoto ustanovení.
- 57 S ohledem na výše uvedené úvahy je třeba odpovědět na třetí otázku, že čl. 30 odst. 2 písm. a) celního kodexu musí být vykládán v tom smyslu, že před tím, než bude možné odmítnout použití metody určení celní hodnoty uvedené v tomto ustanovení, není příslušný orgán povinen požádat výrobce o poskytnutí informací potřebných k použití této metody. Tento orgán je však povinen konzultovat

všechny zdroje informací a databáze údajů, které má k dispozici. Musí rovněž umožnit dotyčnému hospodářskému subjektu sdělit mu všechny informace, které mohou přispět k určení celní hodnoty zboží na základě tohoto ustanovení.

Ke čtvrté otázce

- 58 Podstatou čtvrté otázky předkládajícího soudu je, zda čl. 30 odst. 2 celního kodexu musí být vykládán v tom smyslu, že celní orgány jsou povinny odůvodnit nepoužití metod stanovených v tomto ustanovení pod písm. c) a d) v případě, kdy určí celní hodnotu zboží z hodnoty transakce u podobného zboží v souladu s čl. 151 odst. 3 prováděcího nařízení.
- 59 V tomto ohledu je třeba uvést, jak vyplývá ze znění čl. 151 odst. 1 prováděcího nařízení, že odstavec 3 tohoto článku je prováděcím ustanovením k čl. 30 odst. 2 písm. b) celního kodexu.
- 60 Přitom s ohledem na vztah subsidiarity, který existuje mezi různými metodami určení celní hodnoty stanovenými v člancích 29 až 31 tohoto kodexu a připomenutý v bodě 43 tohoto rozsudku, není třeba, aby celní orgány odůvodnily nepoužití metod uvedených v pořadí po metodě, kterou využily.
- 61 Tedy pokud celní orgán členského státu je schopen určit celní hodnotu dotyčného zboží na základě čl. 30 odst. 2 písm. b) celního kodexu, nemusí zohlednit metody stanovené v čl. 30 odst. 2 písm. c) a d) tohoto kodexu.
- 62 S ohledem na výše uvedené úvahy je třeba odpovědět na čtvrtou položenou otázku, že čl. 30 odst. 2 celního kodexu musí být vykládán v tom smyslu, že celní orgány nejsou povinny odůvodnit nepoužití metod stanovených v tomto ustanovení pod písm. c) a d) v případě, kdy určí celní hodnotu zboží z hodnoty transakce u podobného zboží v souladu s čl. 151 odst. 3 prováděcího nařízení.

K nákladům řízení

- 63 Vzhledem k tomu, že řízení má, pokud jde o účastníky původního řízení, povahu incidenčního řízení ve vztahu ke sporu probíhajícímu před předkládajícím soudem, je k rozhodnutí o nákladech řízení příslušný uvedený soud. Výdaje vzniklé předložením jiných vyjádření Soudnímu dvoru než vyjádření uvedených účastníků řízení se nenahrazují.

Z těchto důvodů Soudní dvůr (pátý senát) rozhodl takto:

- 1) Článek 29 odst. 1 nařízení Rady (EHS) č. 2913/92 ze dne 12. října 1992, kterým se vydává celní kodex Společenství, ve znění nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 955/1999 ze dne 13. dubna 1999 musí být vykládán v tom smyslu, že metoda určení celní hodnoty stanovená v tomto ustanovení se nepoužije na zboží, které nebylo prodáno na vývoz do Evropské unie.
- 2) Článek 31 nařízení č. 2913/92, ve znění nařízení č. 955/1999, ve spojení s čl. 6 odst. 3 tohoto nařízení, ve znění změn, musí být vykládán v tom smyslu, že jsou celní orgány povinny uvést v jejich rozhodnutí, kterým se stanoví výše dlužného dovozního cla, důvody, které je vedly k odmítnutí metod určení celní hodnoty stanovených v člancích 29 a 30 tohoto nařízení, ve znění změn, před tím, než mohou přijmout závěr o použití metody stanovené v článku 31 tohoto nařízení, jakož i údaje, na základě kterých vypočítaly celní hodnotu zboží, a to aby dotčené osobě umožnily posoudit opodstatněnost a rozhodnout se s plnou znalostí věci, zda je účelné podat proti takovému rozhodnutí žalobu. Je věcí členských států, aby

v rámci procesní autonomie upravily následky porušení povinnosti odůvodnění ze strany celních orgánů a stanovily, zda a do jaké míry lze takové porušení napravit během soudního řízení, s výhradou dodržení zásad rovnocennosti a efektivity.

- 3) Článek 30 odst. 2 písm. a) nařízení č. 2913/92, ve znění nařízení č. 955/1999, musí být vykládán v tom smyslu, že před tím, než bude možné odmítnout použití metody určení celní hodnoty uvedené v tomto ustanovení, není příslušný orgán povinen požádat výrobce o poskytnutí informací potřebných pro použití této metody. Uvedený orgán je však povinen konzultovat všechny zdroje informací a databáze údajů, které má k dispozici. Musí rovněž umožnit dotyčnému hospodářskému subjektu sdělit mu všechny informace, které mohou přispět k určení celní hodnoty zboží na základě tohoto ustanovení.
- 4) Článek 30 odst. 2 nařízení č. 2913/92, ve znění nařízení č. 955/1999, musí být vykládán v tom smyslu, že celní orgány nejsou povinny odůvodnit nepoužití metod stanovených v tomto ustanovení pod písm. c) a d) v případě, kdy určí celní hodnotu zboží z hodnoty transakce u podobného zboží v souladu s čl. 151 odst. 3 nařízení Komise (EHS) č. 2454/93 ze dne 2. července 1993, kterým se provádí nařízení č. 2913/92, ve znění nařízení Komise (ES) č. 1762/95 ze dne 19. července 1995.

Podpisy.